Zbierka súdnych rozhodnutí

ROZSUDOK SÚDNEHO DVORA (štvrtá komora)

z 26. januára 2017 *

„Odvolanie — Dumping — Vykonávacie nariadenie (EÚ) č. 501/2013 — Dovoz bicyklov odosielaných z Indonézie, Malajzie, zo Srí Lanky a z Tuniska — Rozšírenie konečného antidumpingového cla na dovoz bicyklov s pôvodom v Čínskej ľudovej republike — Nariadenie (ES) č. 1225/2009 — Článok 13 — Obchádzanie — Článok 18 — Odmietnutie spolupráce — Dôkaz — Súbor súhlasných nepriamych dôkazov“

V spojených veciach C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P,

ktorých predmetom sú tri odvolania podľa článku 56 Štatútu Súdneho dvora Európskej únie, podané 27. mája, 29. mája a 1. júna 2015,

Maxcom Ltd, so sídlom v Plovdive (Bulharsko), v zastúpení: L. Ruessmann, avocat, a J. Beck, solicitor,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Chin Haur Indonesia PT, so sídlom v Tangerangu (Indonézia), v zastúpení: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, a F.-C. Laprévote, avocat,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie, v zastúpení: pôvodne S. Boelaert, neskôr H. Marcos Fraile, B. Driessen, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci R. Bierwagen a C. Hipp, Rechtsanwälte,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: J.-F. Brakeland a M. França, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní (C-247/15 P),

a

Európska komisia, v zastúpení: J.-F. Brakeland a M. França, splnomocnení zástupcovia,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

* Jazyk konania: angličtina.

Chin Haur Indonesia PT, so sídlom v Tangerangu, v zastúpení: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, a F.-C. Laprévote, avocat,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Rada Európskej únie, v zastúpení: pôvodne S. Boelaert, neskôr H. Marcos Fraile, B. Driessen, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci R. Bierwagen a C. Hipp, Rechtsanwälte,

žalovaná v prvostupňovom konaní,

Maxcom Ltd, so sídlom v Plovdive, v zastúpení: L. Ruessmann, avocat, a J. Beck, solicitor,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní (C-253/15 P),

a

Rada Európskej únie, v zastúpení: pôvodne S. Boelaert, neskôr H. Marcos Fraile, B. Driessen, splnomocnení zástupcovia, za právnej pomoci R. Bierwagen a C. Hipp, Rechtsanwälte,

odvolateľka,

ďalší účastníci konania:

Chin Haur Indonesia PT, so sídlom v Tangerangu, v zastúpení: T. Müller-Ibold, Rechtsanwalt, a F.-C. Laprévote, avocat,

žalobkyňa v prvostupňovom konaní,

Európska komisia, v zastúpení: J.-F. Brakeland a M. França, splnomocnení zástupcovia,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní,

Maxcom Ltd, so sídlom v Plovdive, v zastúpení: L. Ruessmann, avocat, a J. Beck, solicitor,

vedľajší účastník konania v prvostupňovom konaní (C-259/15 P),

SÚDNY DVOR (štvrtá komora),

v zložení: predseda štvrtej komory T. von Danwitz, sudcovia E. Juhász, C. Vajda, K. Jürimäe (spravodajkyňa) a C. Lycourgos,

generálny advokát: P. Mengozzi,

tajomník: V. Giacobbo-Peyronnel, referentka,

so zreteľom na písomnú časť konania a po pojednávaní z 2. júna 2016,

po vypočutí návrhov generálneho advokáta na pojednávaní 22. septembra 2016,

vyhlásil tento

Rozsudok

1 Maxcom Ltd, Rada Európskej únie a Európska komisia svojimi odvolaniami navrhujú zrušenie rozsudku Všeobecného súdu Európskej únie z 19. marca 2015, Chin Haur Indonesia/Rada (T-412/13, ďalej len „napadnutý rozsudok“, EU:T:2015:163), ktorým tento súd zrušil článok 1 ods. 1 a 3 vykonávacieho nariadenia Rady (EÚ) č. 501/2013 z 29. mája 2013, ktorým sa konečné antidumpingové clo uložené vykonávacím nariadením (EÚ) č. 990/2011 na dovoz bicyklov s pôvodom v Čínskej ľudovej republike rozširuje na dovoz bicyklov odosielaných z Indonézie, Malajzie, zo Srí Lanky a z Tuniska bez ohľadu na to, či majú alebo nemajú deklarovaný pôvod v Indonézii, Malajzii, na Srí Lanke a v Tunisku (Ú. v. EÚ L 153, 2013, s. 1, ďalej len „sporné nariadenie“), v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Chin Haur Indonesia PT (ďalej len „Chin Haur“).

Právny rámec

2 V čase skutkových okolností sporov vo veci samej boli ustanovenia upravujúce prijatie antidumpingových opatrení Európskou úniou obsiahnuté v nariadení Rady (ES) č. 1225/2009 z 30. novembra 2009 o ochrane pred dumpingovými dovozmi z krajín, ktoré nie sú členmi Európskeho spoločenstva (Ú. v. EÚ L 343, 2009, s. 51), zmenenom a doplnenom nariadením Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 1168/2012 z 12. decembra 2012 (Ú. v. EÚ L 344, 2012, s. 1, ďalej len „základné nariadenie“).

3 Článok 13 tohto nariadenia s názvom „Obchádzanie“ znel:

„1. Antidumpingové clo uložené podľa tohto nariadenia možno rozšíriť na dovozy podobných výrobkov, tiež mierne upravených, z tretích krajín; alebo dovozy mierne upravených podobných výrobkov z krajiny, ktorá podlieha opatreniam; alebo ich častí, keď dochádza k obchádzaniu platných opatrení. Antidumpingové clo, ktoré nepresahuje zvyšné antidumpingové clo uložené v súlade s článkom 9 odsek 5 možno rozšíriť na dovozy zo spoločností, ktoré čerpajú výhody z individuálnych ciel v krajinách, ktoré podliehajú opatreniam, keď dochádza k obchádzaniu platných opatrení. Pod obchádzaním sa rozumie zmena v štruktúre obchodu medzi tretími krajinami a Spoločenstvom, alebo medzi jednotlivými spoločnosťami tejto krajiny podliehajúcej opatreniam a Spoločenstvom, ktorá vychádza z praxe, procesu alebo činnosti, pre ktorú neexistuje iná dostatočne náležitá príčina alebo iné ekonomické opodstatnenie okrem uloženia cla, a keď sú k dispozícii dôkazy o ujme alebo o oslabovaní nápravných účinkov cla v súvislosti s cenami a/alebo množstvami podobného výrobku, a keď sú k dispozícii dôkazy o dumpingu vo vzťahu k predtým stanoveným normálnym hodnotám pre podobné výrobky, ak je to potrebné v súlade s ustanoveniami článku 2.

Prax, postup alebo činnosť uvedené v prvom pododseku, okrem iného, zahŕňajú tiež mierne upravenie daného výrobku, aby tak patril pod kódy colného sadzobníka, ktoré normálne nepodliehajú opatreniam za predpokladu, že úpravou nedôjde k zmene jeho podstatných vlastností; zasielanie výrobku, podliehajúceho opatreniam cez tretie krajiny; reorganizáciu vývozcami alebo výrobcami ich predajných štruktúr alebo kanálov v krajine, ktorá podlieha opatreniam, aby napokon mali svoje výrobky vyvezené do Spoločenstva prostredníctvom výrobcov, ktorí čerpajú výhody z jednotlivých colných sadzieb, ktoré sú nižšie ako sadzby uplatňované na výrobky výrobcov; a skladanie súčastí prostredníctvom montáže v Spoločenstve alebo tretej krajine, za okolností uvedených v odseku 2.

2. Montážna činnosť v Spoločenstve alebo v tretej krajine sa považuje za obchádzanie platných opatrení, ak:

a) sa táto činnosť začala alebo podstatne vzrástla od začatia antidumpingového zisťovania alebo tesne pred jeho začatím a príslušné diely pochádzajú z krajiny, na ktorú sa vzťahujú opatrenia; a

b) príslušné diely tvoria 60 % alebo viac z celkovej hodnoty zmontovaného výrobku s výnimkou prípadov, kedy v žiadnom prípade nemožno uvažovať, že dochádza k obchádzaniu, ak sa hodnota, ktorá je pridaná privezeným dielom počas montážnej alebo kompletizačnej činnosti je vyššia než 25 % výrobných nákladov, a

c) nápravné účinky cla sú vážne oslabené z hľadiska cien a/alebo množstiev podobného zmontovaného výrobku a existujú dôkazy o dumpingu vo vzťahu k predtým stanoveným normálnym hodnotám na takéto alebo podobné výrobky.

3. V zmysle tohto článku sa zisťovania začnú na základe podnetu Komisie alebo na základe žiadosti niektorého členského štátu alebo ktorejkoľvek zainteresovanej strany, na základe dostatočných dôkazov, ktoré sa vzťahujú na faktory ustanovené v odseku 1. Začatie zisťovania sa uskutoční po konzultácii s poradným výborom prostredníctvom nariadenia Komisie, ktoré môže tiež nariadiť colným orgánom, aby dovozy podrobili registrácii v súlade s článkom 14 odsek 5, alebo aby požadovali záruky. Zisťovania vykonáva Komisia, ktorej môžu pomáhať colné orgány, a ukončia sa do deviatich mesiacov. Ak skutočnosti, tak ako boli s konečnou platnosťou stanovené, opodstatňujú rozšírenie opatrení, toto rozšírenie vykoná Rada, konajúc na návrh predložený Komisiou po konzultácii s poradným výborom. Návrh sa považuje za prijatý, ak ho Rada nezamietne jednoduchou väčšinou do jedného mesiaca po jeho predložení Komisiou. Rozšírenie nadobudne účinnosť odo dňa, v ktorý bola uložená registrácia v zmysle článku 14 odsek 5, alebo ku dňu, ku ktorému boli požadované záruky. Príslušné procesné ustanovenia tohto nariadenia, ktoré sa vzťahujú na začatie a vykonanie zisťovania sa uplatňujú podľa tohto článku.

4. Dovozy nepodliehajú registrácii podľa článku 14 odsek 5 alebo opatreniam, ak sa uskutočňujú v rámci obchodnej činnosti spoločnosťami, ktoré čerpajú výhody z oslobodení. Žiadosti o oslobodenia, náležite doložené dôkazmi, sa predkladajú v rámci lehôt stanovených v nariadení Komisie, ktorým sa začína zisťovanie. Ak prax, postup alebo činnosť obchádzania prebiehajú mimo Spoločenstva, oslobodenia možno udeliť tým výrobcom daných výrobkov, ktorí dokážu, že nie sú v spojení so žiadnym výrobcom, ktorý podlieha opatreniam, a u ktorého sa zistí, že nie je zapojený do praktík obchádzania, ktoré sú vymedzené v odsekoch 1 a 2 tohto článku. Ak prax, postupy alebo činnosť obchádzania prebiehajú vo vnútri Spoločenstva, oslobodenia možno udeliť tým dovozcom, ktorí dokážu, že nie sú v spojení s výrobcami, ktorí podliehajú opatreniam.

Tieto oslobodenia sa udeľujú rozhodnutím Komisie po konzultácii s poradným výborom alebo rozhodnutím Rady, ktorým sa zavádzajú opatrenia a zostávajú v platnosti počas obdobia a za podmienok, ktoré sú v nich ustanovené.

…“

4 Článok 18 uvedeného nariadenia stanovoval:

„1. V prípadoch, keď ktorákoľvek zainteresovaná strana odmietne prístup k potrebným informáciám alebo ich inak neposkytne v lehote stanovenej v tomto nariadení, prípadne významným spôsobom vytvára prekážky uskutočneniu zisťovania, predbežné alebo konečné zistenia, či už pozitívne alebo negatívne možno vypracovať na základe dostupných skutočností.

…

6. Ak ktorákoľvek zainteresovaná strana nespolupracuje alebo spolupracuje len čiastočne, takže sa tým neposkytnú relevantné informácie, výsledok môže byť pre túto stranu menej priaznivý, ako by tomu bolo v prípade, ak by táto spolupracovala.“

Okolnosti predchádzajúce sporom a sporné nariadenie

5 Okolnosti predchádzajúce sporu sú uvedené v bodoch 1 až 28 napadnutého rozsudku. Pre potreby tohto konania ich možno zhrnúť takto.

6 Európska federácia výrobcov bicyklov (EBMA) predložila Komisii 14. augusta 2012 v mene troch výrobcov bicyklov z Únie žiadosť o prešetrenie možného obchádzania antidumpingových opatrení uložených na dovoz bicyklov s pôvodom v Indonézii, Malajzii, na Srí Lanke a v Tunisku zavedených vykonávacím nariadením Rady (EÚ) č. 990/2011 z 3. októbra 2011, ktorým sa ukladá konečné antidumpingové clo na dovoz bicyklov s pôvodom v Čínskej ľudovej republike po preskúmaní pred uplynutím platnosti podľa článku 11 ods. 2 nariadenia (ES) č. 1225/2009 (Ú. v. EÚ L 261, 2011, s. 2).

7 Komisia prijala 25. septembra 2012 nariadenie (EÚ) č. 875/2012 z 25. septembra 2012, ktorým sa začína prešetrovanie týkajúce sa možného obchádzania antidumpingových opatrení uložených vykonávacím nariadením Rady (EÚ) č. 990/2011 na dovoz bicyklov s pôvodom v Čínskej ľudovej republike prostredníctvom dovozu bicyklov odosielaných z Indonézie, Malajzie, zo Srí Lanky a z Tuniska, ktorý má alebo nemá deklarovaný pôvod v Indonézii, Malajzii, na Srí Lanke a v Tunisku, a na základe ktorého sa zavádza registrácia takéhoto dovozu (Ú. v. EÚ L 258, 2012, s. 21).

8 Dňa 26. septembra 2012 Komisia informovala spoločnosť Chin Haur, ktorá má sídlo v Indonézii a vyváža bicykle do Únie, o začatí tohto prešetrovania a zaslala jej formulár žiadosti o oslobodenie podľa článku 13 ods. 4 základného nariadenia. Chin Haur bola vyzvaná, aby na tento formulár odpovedala do 2. novembra 2012. Komisii bola doručená jej odpoveď 5. novembra 2012. V nadväznosti na žiadosti predložené touto inštitúciou Chin Haur predložila doplňujúce dokumenty k svojej odpovedi 3. a 4. decembra 2012.

9 Komisia vykonala 6. a 7. decembra 2012 overovanie na mieste v priestoroch spoločnosti Chin Haur. Pri tejto príležitosti táto spoločnosť odovzdala Komisii opravený formulár žiadosti o oslobodenie.

10 Komisia informovala Chin Haur 28. januára 2013 o svojom zámere uplatniť článok 18 základného nariadenia. Chin Haur podala v tejto súvislosti svoje pripomienky 4. februára 2013.

11 Komisia 21. marca 2013 zaslala spoločnosti Chin Haur, ako aj úradom Indonézie a Číny všeobecný informačný dokument, v ktorom uviedla svoje závery týkajúce sa procesov prekládky a montáže, a oznámila svoj zámer navrhnúť rozšírenie antidumpingových opatrení uložených na dovoz bicyklov s pôvodom v Číne aj na dovozy s pôvodom v Indonézii. Týmto dokumentom daná inštitúcia tiež zamietla žiadosť o oslobodenie predloženú spoločnosťou Chin Haur, najmä z dôvodu nespoľahlivosti informácií poskytnutých touto spoločnosťou.

12 Dňa 29. mája 2013 Rada prijala sporné nariadenie.

13 V odôvodneniach 28 až 33 tohto nariadenia Rada s ohľadom na úroveň spolupráce indonézskych spoločností v podstate uviedla, že zo štyroch indonézskych spoločností, ktoré podali žiadosť o oslobodenie podľa článku 13 ods. 4 základného nariadenia, len tri boli považované za spolupracujúce, pričom konštatovania týkajúce sa štvrtej spoločnosti preto vychádzali z dostupných údajov, ako vyplýva z článku 18 základného nariadenia.

14 V odôvodnení 58 daného nariadenia Rada dospela k záveru o existencii zmien v štruktúre obchodu medzi Indonéziou a Úniou v zmysle článku 13 ods. 1 základného nariadenia.

15 V odôvodneniach 59 až 67 sporného nariadenia Rada preskúmala povahu praktiky obchádzania, ktorá bola dôvodom pre túto zmenu v štruktúre obchodu medzi touto treťou krajinou a Úniou.

16 Pokiaľ ide o praktiku reexpedície, z odôvodnení 61, 62 a 64 tohto nariadenia vyplýva:

„(61) V prípade troch zo štyroch pôvodne spolupracujúcich spoločností sa prešetrovaním nezistili žiadne postupy prekládky.

(62) Pokiaľ ide o štvrtú spoločnosť, ako sa uvádza v odôvodneniach 29 až 33, uplatňovanie článku 18 základného nariadenia bolo opodstatnené. Prešetrovaním sa zistilo, že spoločnosť nevlastnila dostatočné zariadenia na odôvodnenie objemov vývozu do Únie počas [referenčného] obdobia, a vzhľadom na chýbajúce akékoľvek ďalšie opodstatnenie je možné dospieť k záveru, že spoločnosť bola zapojená do praktík obchádzania prostredníctvom prekládky.

…

(64) Z toho dôvodu vzhľadom na zmenu v štruktúre obchodu medzi Indonéziou a Úniou uvedenú v odôvodnení 58 sa v zmysle článku 13 ods. 1 základného nariadenia potvrdzuje zistenie v súvislosti s jednou spoločnosťou z Indonézie, ako sa uvádza v odôvodnení 61, a skutočnosť, že nie všetci výrobcovia/vývozcovia z Indonézie podali žiadosť a spolupracovali v súvislosti s existenciou prekládky výrobkov s čínskym pôvodom cez Indonéziu.“

17 V odôvodneniach 65 až 67 uvedeného nariadenia Rada uviedla, že existencia montážnych činností v zmysle článku 13 ods. 1 základného nariadenia nebola preukázaná.

18 V odôvodneniach 92, 96 a 102 tohto nariadenia Rada konštatovala, po prvé neexistenciu príčiny alebo iného ekonomického opodstatnenia, než úmysel vyhnúť sa platným antidumpingovým opatreniam, po druhé oslabovanie nápravných účinkov týchto opatrení a po tretie existenciu dumpingu v porovnaní s predtým zistenou normálnou hodnotou.

19 Za týchto podmienok Rada v odôvodnení 115 sporného nariadenia dospela k záveru o existencii obchádzania v zmysle článku 13 ods. 1 základného nariadenia z dôvodu prekládky cez Indonéziu.

20 Podľa článku 1 ods. 1 sporného nariadenia sa konečné antidumpingové clo vo výške 48,5 % stanovené v článku 1 ods. 2 vykonávacieho nariadenia č. 990/2011 rozšírilo na dovozy bicyklov odosielaných z Indonézie, bez ohľadu na to, či mali deklarovaný pôvod v tejto krajine. Článok 1 ods. 3 tohto nariadenia stanovuje, že rozšírené clo sa vyberie z týchto istých dovozov, ktoré boli registrované v súlade s nariadením č. 875/2012.

Konanie pred Všeobecným súdom a napadnutý rozsudok

21 Žalobou podanou do kancelárie Všeobecného súdu 9. augusta 2013 Chin Haur podala žalobu, ktorou sa domáhala zrušenia článku 1 ods. 1 a 3 sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa jej tieto ustanovenia týkajú.

22 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 17. októbra 2013 Komisia podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady. Uznesením z 11. novembra 2013 predseda siedmej komory Všeobecného súdu vyhovel návrhu Komisie na vstup do konania ako vedľajší účastník.

23 Podaním doručeným do kancelárie Všeobecného súdu 19. marca 2014 Maxcom podala návrh na vstup vedľajšieho účastníka do konania na podporu návrhov Rady. Uznesením siedmej komory Všeobecného súdu zo 16. júla 2014 sa tomuto návrhu vyhovelo.

24 Chin Haur na podporu svojej žaloby o neplatnosť uviedla tri žalobné dôvody. Prvý dôvod sa zakladal na porušení článku 13 ods. 1 a článku 18 ods. 1 základného nariadenia. V prvej časti tohto dôvodu spoločnosť Chin Haur napadla záver Rady týkajúci sa existencie zmeny v štruktúre obchodu. V druhej

časti tohto dôvodu daná spoločnosť spochybnila záver Rady obsiahnutý najmä v odôvodnení 62 sporného nariadenia týkajúci sa vykonávania prekládky. Druhý žalobný dôvod sa zakladal na porušení článku 18 základného nariadenia, zásady proporcionality, ako aj povinnosti odôvodnenia, a smeroval proti záverom Rady týkajúcim sa neexistencie spolupráce zo strany spoločnosti Chin Haur. Tretí žalobný dôvod sa zakladal na porušení článku 13 ods. 1 daného nariadenia a zásady rovnosti zaobchádzania. Smeroval proti záverom Rady týkajúcim sa existencie dumpingu.

25 Rada spochybnila prípustnosť žaloby o neplatnosť v celom rozsahu.

26 Všeobecný súd zamietol napadnutým rozsudkom tvrdenia Rady týkajúce sa prípustnosti žaloby. Vo veci samej zamietol prvú časť prvého žalobného dôvodu, ako aj druhý a tretí žalobný dôvod uvádzané spoločnosťou Chin Haur na podporu svojej žaloby ako nedôvodné.

27 Naopak, vyhovel druhej časti prvého žalobného dôvodu. Na podporu tejto časti žalobného dôvodu Chin Haur uviedla tri žalobné výhrady. Pokiaľ ide o prvú žalobnú výhradu založenú na nesprávnom právnom posúdení s ohľadom na odôvodnenie 62 sporného nariadenia, Všeobecný súd v prvom rade v bodoch 81 až 94 napadnutého rozsudku analyzoval skutočnosti, ktoré oznámila spoločnosť Chin Haur počas prešetrovania. Dospel k záveru, že tieto skutočnosti neumožňovali preukázať, že táto spoločnosť bola naozaj vývozcom bicyklov pochádzajúcich z Indonézie alebo že spĺňala kritériá upravené v článku 13 ods. 2 základného nariadenia.

28 Po druhé v bodoch 95 až 103 tohto rozsudku Všeobecný súd preskúmal skutočnosti, ktoré mala Rada k dispozícii a na základe ktorých dospela k záveru o existencii prekládky. V bodoch 95 až 104 uvedeného rozsudku konštatoval, že z týchto skutočností vyplýva, že táto inštitúcia nemala dostatok nepriamych dôkazov, aby mohla oprávnene v odôvodnení 62 sporného nariadenia dospieť k záveru, že Chin Haur nevlastnila dostatočné výrobné kapacity na odôvodnenie objemov vývozu do Únie, a teda že vykonávala prekládku. V tejto súvislosti Všeobecný súd v bode 103 tohto rozsudku spresnil, že hoci Chin Haur nepreukázala, že bola vývozcom z Indonézie alebo že spĺňala kritériá uvedené v článku 13 ods. 2 základného nariadenia, nemôže z toho vyplývať, že táto spoločnosť vykonávala prekládku.

29 Po tretie Všeobecný súd v bode 105 napadnutého rozsudku uviedol, že síce je pravda, že nemožno vylúčiť, že medzi všetkými praktikami, postupmi alebo činnosťami, pre ktoré neexistuje iná príčina alebo hospodárske zdôvodnenie, ako je zavedenie pôvodného antidumpingového cla v zmysle článku 13 ods. 1 druhého pododseku základného nariadenia, Chin Haur vykonávala prekládku. Z tohto dôvodu, ako uviedol Všeobecný súd, skutočnosť, že žalobkyňa nevedela preukázať, že je skutočne výrobcom bicyklov z Indonézie alebo že spĺňa podmienky podľa článku 13 ods. 2 základného nariadenia, nedáva Rade automaticky možnosť vysloviť záver o existencii prekládky vykonávanej spoločnosťou Chin Haur, keďže takáto možnosť nijako nevyplýva zo základného nariadenia alebo z judikatúry.

30 Všeobecný súd teda konštatoval, že bolo potrebné prijať druhú časť prvého žalobného dôvodu bez toho, aby bolo potrebné zaoberať sa ďalšími výhradami predloženými spoločnosťou Chin Haur.

31 V dôsledku toho Všeobecný súd zrušil článok 1 ods. 1 a 3 sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa týka spoločnosti Chin Haur.

Návrhy účastníkov konania a konanie pred Súdnym dvorom

32 Maxcom vo svojom odvolaní vo veci C-247/15 P navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok v rozsahu, v akom sa týka druhej časti prvého žalobného dôvodu,

— zamietol prvý žalobný dôvod predložený spoločnosťou Chin Haur pred Všeobecným súdom v celom rozsahu a

— uložil spoločnosti Chin Haur povinnosť nahradiť trovy konania spoločnosti Maxcom v odvolacom konaní, ako aj súvisiace s jej vedľajším účastníctvom pred Všeobecným súdom.

33 Komisia svojím odvolaním vo veci C-253/15 P navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok, zamietol prvostupňovú žalobu a uložil spoločnosti Chin Haur povinnosť nahradiť trovy konania, a

— subsidiárne, aby vrátil vec Všeobecnému súdu na opätovné preskúmanie a aby sa o trovách konaní v prvostupňovom a odvolacom konaní rozhodlo neskôr.

34 Rada svojím odvolaním vo veci C-259/15 P navrhuje, aby Súdny dvor:

— zrušil napadnutý rozsudok, zamietol prvostupňovú žalobu a uložil spoločnosti Chin Haur povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Rada v prvostupňovom a odvolacom konaní, a

— subsidiárne, aby vrátil vec Všeobecnému súdu na opätovné preskúmanie a aby sa o trovách konaní v prvostupňovom a odvolacom konaní rozhodlo neskôr.

35 Spoločnosť Chin Haur vo svojom vyjadrení k odvolaniu podanom vo veciach C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P navrhuje, aby Súdny dvor:

— zamietol odvolania proti napadnutému rozsudku v celom rozsahu,

— subsidiárne, aby čiastočne zrušil článok 1 ods. 1 a 3 sporného nariadenia v rozsahu, v akom tieto ustanovenia rozširujú antidumpingové clo zavedené na dovoz bicyklov s pôvodom v Číne na spoločnosť Chin Haur a zamietajú žiadosť tejto spoločnosti o oslobodenie,

— uložil spoločnosti Maxcom, Rade a Komisii povinnosť nahradiť trovy konania, ktoré vynaložila Chin Haur v prvostupňovom a odvolacom konaní, a

— prijal všetky ďalšie opatrenia, ktoré Súdny dvor považuje za vhodné.

36 Rozhodnutím predsedu Súdneho dvora zo 4. augusta 2015 boli veci C-247/15 P, C-253/15 P a C-259/15 P spojené na spoločné konanie na účely písomnej a ústnej časti konania, ako aj vyhlásenia rozsudku.

O odvolaniach

37 Odvolacie dôvody, ktoré uviedli na podporu svojich odvolaní spoločnosť Maxcom, Rada a Komisia, všetky smerujú k spochybneniu konštatovania Všeobecného súdu, podľa ktorého Rada nemohla rozhodnúť o existencii prekládky zo strany Chin Haur, v dôsledku ktorého tento súd vyhovel žalobe a čiastočne zrušil sporné nariadenie. Tieto dôvody sa z veľkej časti prekrývajú a možno ich v podstate zoradiť do troch skupín.

38 Po prvé spoločnosť Maxcom, Rada a Komisia v podstate tvrdia, že Všeobecný súd sa v rôznych ohľadoch dopustil nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení článku 13 ods. 1 základného nariadenia. Po druhé Rada a Komisia uvádzajú, že napadnutý rozsudok je postihnutý nedostatkom

odôvodnenia a uvedené odôvodnenie bolo rozporné. Rada tiež tvrdí, že Všeobecný súd skreslil skutkové okolnosti, ktoré mu boli predložené. Po tretie Komisia tvrdí, že Všeobecný súd porušil jej procesné práva.

Argumentácia účastníkov konania

39 Prvá skupina odvolacích dôvodov smeruje proti bodom 95 až 105 napadnutého rozsudku. Maxcom, Rada a Komisia v podstate tvrdia, že v týchto bodoch sa Všeobecný súd dopustil nesprávneho právneho posúdenia tým, že nesprávne uplatnil článok 13 ods. 1 základného nariadenia.

40 V prvom rade Maxcom a Komisia Všeobecnému súdu vytýkajú, že rozhodol, že Rada nemohla dospieť k záveru o existencii prekládky vykonávanej spoločnosťou Chin Haur na základe zistenia, že táto spoločnosť nebola skutočným výrobcom bicyklov z Indonézie a že nevykonávala montážne činnosti prekračujúce prahy stanovené v článku 13 ods. 2 základného nariadenia. Po prvé Maxcom tvrdí, že za takých podmienok, ako sú tie v tejto veci, keď spoločnosť Chin Haur dovážala časti s čínskym pôvodom a vyvážala bicykle do Únie bez toho, aby preukázala, že je výrobcom alebo že jej montážne činnosti prekračujú prahy stanovené v článku 13 ods. 2 tohto nariadenia, možno dospieť k záveru o existencii prekládok. Po druhé Maxcom sa domnieva, že Všeobecný súd „odmenil“ spoločnosť Chin Haur za to, že poskytla neúplné, rozporuplné a neoveriteľné informácie. Po tretie Maxcom uvádza, že posúdenie Všeobecného súdu nie je zlučiteľné s účelom základného nariadenia ani s ustálenou judikatúrou Súdneho dvora, podľa ktorej majú inštitúcie Únie, ktoré vedú antidumpingové prešetrovanie a prijímajú antidumpingové opatrenia (ďalej len „inštitúcie Únie“), v rámci týchto prešetrovaní širokú diskrečnú právomoc.

41 V druhom rade Rada a Komisia tvrdia, že Všeobecný súd nesprávne od inštitúcií Únie vyžadoval, aby preukázali, že každý výrobca/vývozca v krajine, ktorá je predmetom prešetrovania, vykonáva prekládky, a teda obrátil dôkazné bremeno. Po prvé článok 13 ods. 1 základného nariadenia totiž ukladá inštitúciám Únie, aby vykonali analýzu na úrovni danej krajiny, a nie na úrovni jednotlivých vývozcov, pretože túto analýzu na úrovni jednotlivých vývozcov majú vykonávať výrobcovia/vývozcovia. Po druhé taký výklad zbavuje článok 13 ods. 4 základného nariadenia všetkého významu. Po tretie Všeobecný súd si zamieňal pojem „praktika obchádzania“ s jedným z prejavov takéhoto obchádzania, konkrétne s prekládkou. Po štvrté požiadavka zistenia jednotlivých prekládok odporuje judikatúre Súdneho dvora, podľa ktorej inštitúcie Únie majú pri preukazovaní obchádzania širokú mieru voľnej úvahy. Po piate Všeobecný súd v rámci posúdenia jednotlivých žalobných dôvodov, ktoré mu boli predložené, podal výklad, ktorý zjavne odporuje pojmu „praktika obchádzania“.

42 Napokon spoločnosť Maxcom, Rada a Komisia tvrdia, že aj keby boli závery Rady o vykonávaní prekládok nesprávne, zrušenie sporného nariadenia nie je dôvodné. Maxcom totiž tvrdí, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora nesprávne právne posúdenie odôvodňuje zrušenie predmetného aktu len vtedy, ak by v prípade neexistencie tohto pochybenia bol výsledok celkového posúdenia odlišný. Rada a Komisia okrem toho pripomínajú, že napadnutý rozsudok spochybňuje odôvodnenie 62 tohto nariadenia, ktoré sa konkrétne týka spoločnosti Chin Haur. Z odôvodnení 63 a 64 uvedeného nariadenia pritom vyplýva, že záver o existencii prekládky cez Indonéziu sa však nezakladá iba na zistení, že takéto prekládky vykonáva spoločnosť Chin Haur. Komisia teda uvádza, že aj keby sa Rada dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď tvrdila, že Chin Haur vykonávala prekládku, mohla na základe dôkazov týkajúcich sa ďalších indonézskych výrobcov/vývozcov a zmien v štruktúre obchodu dospieť k záveru, že v Indonézii dochádzalo k prekládke.

43 Chin Haur spochybňuje tieto tvrdenia.

44 Chin Haur na úvod tvrdí, že v rozsahu, v akom spoločnosť Maxcom, Rada a Komisia svojimi argumentmi spochybňujú rozhodnutie Všeobecného súdu, podľa ktorého neexistuje dostatočný dôkaz o existencii prekládky v tejto spoločnosti, tieto argumenty sa vzťahujú na posúdenie skutkových okolností, ktoré vykonal Všeobecný súd, a preto musia byť zamietnuté ako neprípustné.

45 Chin Haur v prvom rade tvrdí, že spoločnosť Maxcom, Rada a Komisia sa mýlia, pokiaľ ide o rozsah významu záverov Všeobecného súdu. Po prvé Všeobecný súd v napadnutom rozsudku uviedol len to, že dôkazné bremeno existencie prekládok spočíva na inštitúciách Únie, a poznamenal, že v danom prípade tieto inštitúcie uvedenú dôkaznú povinnosť neuniesli. Rada a Komisia sa pokúšajú toto procesné pravidlo obísť, keď rozlišujú medzi posúdením obchádzania na úrovni krajiny, keď dôkazné bremeno nesie Rada, a na úrovni vývozcu, keď dôkazné bremeno nesie vývozca. Tento prístup je v danom prípade nedôvodný, pretože samotná Rada zlúčila v spornom nariadení dve analýzy.

46 Po druhé Chin Haur uvádza, že na rozdiel od tvrdení Rady a Komisie Všeobecný súd nerozhodol, že inštitúcie Únie musia preukázať, že každý jednotlivý výrobca/vývozca vykonáva prekládky. Podľa Všeobecného súdu sa vyžaduje iba to, aby tieto inštitúcie preukázali svoje tvrdenie, t. j. že dochádza k prekládke bicyklov cez Indonéziu, pretože pri bicykloch vyvážených spoločnosťou Chin Haur sa vykonáva prekládka.

47 Po tretie Chin Haur sa domnieva, že hoci Súdny dvor v rozsudku Simon, Evers & Co. (C-21/13, EU:C:2014:2154) konštatoval, že v prípade neposkytnutia spolupráce sú inštitúcie Únie oprávnené oprieť sa o súbor súhlasných nepriamych dôkazov, pričom v prejednávanej veci tieto inštitúcie nemali k dispozícii taký súbor dôkazov týkajúcich sa existencie prekládky.

48 Po štvrté Chin Haur uvádza, že tvrdenie, podľa ktorého Všeobecný súd si zamieňal pojem „praktika obchádzania“ s jedným z prejavov takéhoto obchádzania, konkrétne s prekládkou, nedáva žiadny zmysel. Ak Všeobecný súd zrušil sporné nariadenie s odôvodnením, že inštitúciám Únie sa nepodarilo preukázať existenciu vykonávania prekládok, bolo to tak preto, že prekládka je jedinou praktikou obchádzania, ku ktorej podľa uvedených inštitúcii v Indonézii dochádzalo.

49 V druhom rade Chin Haur tvrdí, že Všeobecný súd mohol dôvodne zrušiť sporné nariadenie s odôvodnením, že Rada náležitým spôsobom nezistila vykonávanie prekládok spoločnosťou Chin Haur. Na rozdiel od tvrdenia spoločnosti Maxcom, Rady a Komisie, Rada totiž v spornom nariadení nijako nekonštatovala, že iní výrobcovia z Indonézie než Chin Haur sa venujú prekládke. Jediné zistenie nachádzajúce sa v spornom nariadení bolo, že niektorí z týchto výrobcov, ktorí predstavujú len malú časť celkovej výroby bicyklov, nespolupracovali. Vzhľadom na judikatúru Súdneho dvora však nič neoprávňovalo Radu alebo Komisiu, aby vyvodili existenciu prekládok iba z odmietnutia spolupráce jednotlivými výrobcami/vývozcami.

Posúdenie Súdnym dvorom

O prípustnosti

50 Treba pripomenúť, že podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora tento súd nemá právomoc zisťovať skutkový stav a v zásade ani skúmať dôkazy, o ktoré Všeobecný súd oprel svoje skutkové zistenia. Pokiaľ totiž tieto dôkazy boli získané riadne a boli rešpektované všeobecné právne zásady, ako aj procesné pravidlá uplatniteľné v oblasti dôkazného bremena a dokazovania, jedine Všeobecnému súdu prislúcha posúdiť hodnotu, ktorú treba priznať dôkazom, ktoré mu boli predložené. Toto posúdenie tak s výnimkou prípadu skreslenia týchto dôkazov nepredstavuje právnu otázku, ktorá ako taká podlieha preskúmaniu Súdnym dvorom.

51 Údajné nedodržanie pravidiel v oblasti dokazovania však predstavuje právnu otázku, ktorá je prípustná vo fáze odvolania (rozsudok z 10. júla 2008, Bertelsmann a Sony Corporation of America/Impala, C-413/06 P, EU:C:2008:392, bod 44).

52 Odvolacími výhradami, ktoré Maxcom, Rada a Komisia uvádzajú na podporu tejto skupiny odvolacích dôvodov, Všeobecnému súdu v podstate vytýkajú, že porušil pravidlá týkajúce sa dôkazného bremena, ako aj miery dokazovania požadovanej na preukázanie existencie obchádzania v zmysle článku 13 ods. 1 základného nariadenia. Z tohto dôvodu nemožno prijať tvrdenie spoločnosti Chin Haur založené na neprípustnosti tejto skupiny odvolacích dôvodov.

O veci samej

– *Úvodné pripomienky*

53 Odvolacie výhrady predložené spoločnosťou Maxcom, Radou a Komisiou v rámci prvej skupiny odvolacích dôvodoch sa všetky dotýkajú otázky dôkazného bremena, ako aj úrovne dôkazu vyžadovanej v oblasti obchádzania, za okolností, keď jedna časť dotknutých výrobcov/vývozcov nespolupracovala na prešetrovaní alebo na ňom nespolupracovala uspokojivo.

54 V tejto súvislosti treba v prvom rade pripomenúť, že podľa judikatúry Súdneho dvora v oblasti spoločnej obchodnej politiky a osobitne vo veciach obchodných ochranných opatrení inštitúcie Únie disponujú širokou mierou voľnej úvahy z dôvodu zložitosti hospodárskych, politických a právnych situácií, ktoré musia preskúmavať. Čo sa týka súdneho preskúmania takéhoto posúdenia, musí sa teda obmedziť na overenie toho, či boli dodržané príslušné procesné pravidlá, či sú skutkové zistenia, ktoré sa zohľadnili pri spornej voľbe, vecne presné a či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu týchto skutkových zistení alebo k zneužitiu právomoci (pozri rozsudok zo 16. februára 2012, Rada a Komisia/Interpipe Niko Tube a Interpipe NTRP, C-191/09 P a C-200/09 P, EU:C:2012:78, bod 63, ako aj citovanú judikatúru).

55 Okrem toho, pokiaľ ide o dôkazné bremeno vzťahujúce sa na obchádzanie, z článku 13 ods. 1 základného nariadenia vyplýva, že existencia obchádzania antidumpingových opatrení je preukázaná, pokiaľ sú splnené štyri podmienky. Po prvé zmena v štruktúre obchodu medzi tretími krajinami a Úniou, alebo medzi jednotlivými spoločnosťami tejto krajiny podliehajúcej opatreniam a Úniou. Po druhé táto zmena musí vychádzať z praxe, procesu alebo činnosti, pre ktorú neexistuje iná dostatočne náležitá príčina alebo iné ekonomické opodstatnenie ako uloženie cla. Po tretie musia existovať dôkazy o ujme spôsobenej výrobnému odvetviu Únie alebo o oslabovaní nápravných účinkov antidumpingového cla. Po štvrté musia existovať dôkazy o existencii dumpingu.

56 Podľa článku 13 ods. 3 tohto nariadenia Komisii prislúcha, aby na základe dôkazov, z ktorých na prvý pohľad vyplýva existencia praktiky obchádzania, začala prešetrovanie. Podľa ustálenej judikatúry Súdneho dvora toto ustanovenie stanovuje zásadu, podľa ktorej dôkazné bremeno v súvislosti s obchádzaním nesú inštitúcie Únie (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. septembra 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35).

57 Zo znenia a systematiky článku 13 základného nariadenia okrem toho vyplýva, že pri preukazovaní obchádzania musia tieto inštitúcie vykonať celkovú analýzu týkajúcu sa tretej krajiny, ktorá je predmetom prešetrovania súvisiaceho s obchádzaním ako celkom. Pri preukazovaní takého obchádzania naopak nemusia vykonávať analýzu situácie každého výrobcu/vývozcu, keďže túto analýzu musia vykonať uvedení výrobcovia/vývozcovia v rámci žiadostí podaných podľa článku 13 ods. 4 tohto nariadenia.

58 Článok 13 ods. 1 základného nariadenia totiž stanovuje, že pokiaľ sa preukáže obchádzanie antidumpingových opatrení, tieto opatrenia možno najmä rozšíriť na dovoz podobných výrobkov z tretích krajín. Článok 13 ods. 4 tohto nariadenia navyše stanovuje možnosť, že výrobcom/vývozcom usadeným v tejto tretej krajine sa udelí oslobodenie, ak o to požiadali, že nie sú v spojení s výrobcom/vývozcom, ktorý podlieha uvedeným opatreniam, a preukázali, že nevykonávajú praktiky obchádzania. Toto ustanovenie spresňuje, že žiadosti o udelenie výnimky musia byť riadne odôvodnené.

59 Ako v tejto súvislosti uvádzajú Rada a Komisia, obchádzanie antidumpingových opatrení podľa článku 13 ods. 1 základného nariadenia preukazujú inštitúcie Únie pre celú tretiu krajinu, zatiaľ čo každému výrobcovi/vývozcovi prináleží preukázať, že jeho špecifická situácia odôvodňuje oslobodenie podľa článku 13 ods. 4 tohto nariadenia.

60 Napokon, pokiaľ ide o mieru dokazovania požadovanú na preukázanie obchádzania za predpokladu nedostatočnej alebo neexistujúcej spolupráce časti výrobcov/vývozcov, treba pripomenúť, že žiadne ustanovenie základného nariadenia nepriznáva Komisii v rámci prešetrovania týkajúceho sa obchádzania donucovaciu právomoc voči výrobcom alebo vývozcom, ktorých sa prešetrovanie existencie obchádzania týka, aby sa na ňom zúčastnili alebo aby poskytli informácie. Komisia je teda pri získavaní potrebných informácií závislá od dobrovoľnej spolupráce zainteresovaných strán (rozsudok zo 4. septembra 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 32).

61 Práve z toho dôvodu normotvorca Únie stanovil v článku 18 ods. 1 základného nariadenia, že v prípadoch, keď ktorákoľvek zo zainteresovaných strán odmietne prístup k potrebným informáciám alebo ich inak neposkytne, prípadne významným spôsobom vytvára prekážky uskutočneniu prešetrovania, predbežné alebo konečné zistenia, či už pozitívne alebo negatívne, možno vypracovať na základe dostupných údajov (rozsudok zo 4. septembra 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 33).

62 Navyše článok 18 ods. 6 toho istého nariadenia spresňuje, že ak ktorákoľvek zainteresovaná strana nespolupracuje alebo spolupracuje len čiastočne, takže sa tým neposkytnú relevantné informácie, výsledok môže byť pre túto stranu menej priaznivý, ako by to bolo v prípade, ak by spolupracovala.

63 Za takých okolností, ktoré sa vyznačujú úplným odmietnutím spolupráce výrobcov/vývozcov, Súdny dvor rozhodol, že hoci základné nariadenie a konkrétne jeho článok 13 ods. 3 stanovuje zásadu, podľa ktorej dôkazné bremeno v súvislosti s obchádzaním nesú inštitúcie Únie, cieľom článku 18 ods. 1 a 6 tohto nariadenia je výrazne uľahčiť uvedené bremeno, keď stanovuje, že v prípade nespolupráce zainteresovaných strán môžu tieto inštitúcie pri záveroch prešetrovania o existencii obchádzania vychádzať z dostupných údajov a že stranám, ktoré nespolupracovali, hrozí riziko, že sa budú nachádzať v menej výhodnej situácii, než v akej by boli, keby na uvedenom prešetrovaní spolupracovali (pozri v tomto zmysle rozsudok zo 4. septembra 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 35).

64 Súdny dvor v tejto súvislosti spresnil, že z článku 18 základného nariadenia vyplýva, že normotvorca Únie nemal v úmysle vytvoriť právnu domnienku, ktorá by umožňovala z odmietnutia spolupráce zainteresovaných alebo dotknutých strán priamo vyvodiť existenciu obchádzania a oslobodila by inštitúcie Únie od akejkoľvek dôkaznej povinnosti. Vzhľadom na možnosť vyvodiť závery, dokonca aj konečné, na základe dostupných údajov a na možnosť pristupovať k strane, ktorá nespolupracuje alebo spolupracuje iba čiastočne, menej priaznivo ako v prípade jej spolupráce, je však rovnako zjavné, že inštitúcie Únie môžu pri vyvodení záveru o existencii obchádzania v zmysle článku 13 ods. 1 základného nariadenia vychádzať zo súboru súhlasných nepriamych dôkazov (rozsudok zo 4. septembra 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 36).

65 Akékoľvek iné riešenie by mohlo ohroziť účinnosť opatrení na ochranu obchodu v Únii vždy, keď inštitúcie Únie čelia odmietnutiu spolupráce v rámci prešetrovania, ktorého cieľom je preukázať obchádzanie (rozsudok zo 4. septembra 2014, Simon, Evers & Co., C-21/13, EU:C:2014:2154, bod 37).

66 V predmetnom prípade sa odmietnutie spolupráce netýka všetkých výrobcov/vývozcov, ale len časti z nich. Na jednej strane znenie článku 13 ods. 1 základného nariadenia nebráni tomu, aby inštitúcie Únie mohli konštatovať existenciu obchádzania antidumpingových opatrení na základe súboru súhlasných nepriamych dôkazov, ak výrobcovia/vývozcovia, ktorí dovážajú významnú časť predmetných výrobkov do Únie, vôbec nespolupracovali na prešetrovaní alebo nespolupracovali na ňom dostatočne. Na druhej strane potreba zabezpečiť účinnosť opatrení na ochranu obchodu tiež odôvodňuje – za takých okolností ako v prejednávanej veci –, aby uvedené inštitúcie boli na účely dospenia k záveru o existencii obchádzania v zmysle tohto ustanovenia oprávnené založiť svoje rozhodnutie na takom súbore súhlasných nepriamych dôkazov.

67 Hoci sú inštitúcie Únie oprávnené vychádzať z takého súboru nepriamych dôkazov, nič to nemení na tom, že podľa článku 13 ods. 1 a 3 základného nariadenia musia tieto dôkazy preukázať, že sú splnené štyri podmienky uvedené v bode 55 tohto rozsudku. Pokiaľ ide o druhú z týchto podmienok, tieto inštitúcie musia mať dôkazy o tom, že zmena v štruktúre obchodu vychádza z praxe, procesu alebo činnosti, pre ktorú neexistuje iná dostatočne náležitá príčina alebo iné ekonomické opodstatnenie okrem uloženia cla.

– O nesprávnom právnom posúdení pri uplatňovaní článku 13 ods. 1 základného nariadenia

68 S ohľadom na predchádzajúce úvahy treba určiť, či, ako tvrdia Maxcom, Rada a Komisia, sa Všeobecný súd dopustil vo svojom odôvodnení nesprávneho právneho posúdenia pri uplatnení článku 13 ods. 1 základného nariadenia, keď v bode 105 napadnutého rozsudku konštatoval, že Rada nemohla dospieť k záveru o vykonávaní prekládok spoločnosťou Chin Haur, a v nadväznosti na to vyhovel žalobe a zrušil článok 1 ods. 1 a 3 sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa týkal tejto spoločnosti.

69 Po prvé Maxcom, Rada a Komisia v podstate tvrdia, že – na rozdiel od toho, čo konštatoval Všeobecný súd – Rada mohla správne vyvodiť záver o vykonávaní prekládok zo zistenia, že spoločnosť Chin Haur nebola skutočným výrobcom bicyklov indonézskeho pôvodu a nevykonáva montážne činnosti prekračujúce prahy stanovené v článku 13 ods. 2 základného nariadenia. Po druhé Všeobecnému súdu vytýkajú, že od inštitúcií Únie vyžadoval, aby preukázali, že každý výrobca/vývozca v krajine, ktorá je predmetom prešetrovania, vykonáva prekládky, a teda obrátil dôkazné bremeno. Po tretie tvrdia, že aj keby boli závery Rady o vykonávaní prekládok nesprávne, zrušenie sporného nariadenia nebolo dôvodné.

70 Spoločnosť Maxcom, Rada a Komisia týmito tvrdeniami spochybňujú odôvodnenie, ktoré Všeobecný súd uviedol v bodoch 95 až 105 napadnutého rozsudku. Všeobecný súd v týchto bodoch konštatoval, že Rada nemala k dispozícii dostatok nepriamych dôkazov, aby mohla v bode 62 sporného nariadenia tvrdiť, že spoločnosť Chin Haur nevlastnila dostatočné výrobné kapacity, ktorými by odôvodnila objem vyvezený do Únie, a teda že vykonávala prekládku. Tento záver sa zakladá na dvoch zisteniach. Všeobecný súd na jednej strane v bodoch 96 až 102 uvedeného rozsudku vykonal dôkladné preskúmanie nepriamych dôkazov, ktoré mala Rada k dispozícii, a na základe tohto skúmania konštatoval, že uvedené dôkazy nepreukazujú vykonávanie prekládok. Na druhej strane Všeobecný súd v bode 103 uvedeného rozsudku uviedol, že Rada založila svoje odôvodnenie na skutočnosti, že Chin Haur jej nepreukázala, že bola skutočne výrobcom z Indonézie alebo že spĺňala podmienky stanovené v článku 13 ods. 2 základného nariadenia. Podľa Všeobecného súdu z tohto konštatovania však nemôže vyplývať, že Chin Haur vykonávala prekládky.

71 V prvom rade, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa požiadavky individuálnej analýzy prekládok, ktoré treba posúdiť hneď na úvod, z predchádzajúceho bodu tohto rozsudku vyplýva, že Všeobecný súd pristúpil k čiastočnému zrušeniu sporného nariadenia na základe zisteného pochybenia, ktoré sa týkalo odôvodnenia 62 sporného nariadenia a ktoré sa konkrétne týkalo prekládok vykonávaných spoločnosťou Chin Haur. Toto odôvodnenie 62 je uvedené v časti daného nariadenia nazvanej „prekládka“, ktorá sa zaoberá druhou zo štyroch podmienok opísaných v bode 55 tohto rozsudku.

72 V tejto časti Rada najprv v odôvodnení 61 sporného nariadenia uviedla, že v prípade troch zo štyroch pôvodne spolupracujúcich spoločností sa prešetrovaním nezistili žiadne postupy prekládky. Ďalej v odôvodnení 62 tohto nariadenia sa Rada domnievala, že pokiaľ ide o štvrtú spoločnosť, t. j. Chin Haur, uplatnenie článku 18 základného nariadenia bolo opodstatnené. Okrem toho spresnila, že prešetrovaním sa zistilo, že táto spoločnosť nevlastnila dostatočné zariadenia na odôvodnenie objemov vývozu do Únie počas referenčného obdobia. Rada dodala, že vzhľadom na neexistenciu akéhokoľvek ďalšieho opodstatnenia bolo možné dospieť k záveru, že uvedená spoločnosť bola zapojená do praktík obchádzania prostredníctvom prekládky. Napokon Rada v odôvodnení 64 sporného nariadenia uviedla, že existencia prekládky výrobkov s čínskym pôvodom cez Indonéziu sa potvrdila. Na tento účel vychádzala z rozhodnutia uvedeného v odôvodnení 58 tohto nariadenia týkajúceho sa zmeny v štruktúre obchodu medzi Indonéziou a Úniou, z konštatovaní uvedených v odôvodnení 62 sporného nariadenia týkajúcich sa spoločnosti Chin Haur a zo skutočnosti, že nie všetci výrobcovia/vývozcovia z Indonézie podali žiadosť a spolupracovali.

73 Týmto spôsobom – ako zdôraznil generálny advokát v bode 57 svojich návrhov – na účely preukázania toho, že je splnená druhá zo štyroch podmienok opísaných v bode 55 tohto rozsudku, Rada vychádzala najmä z okolností týkajúcich sa spoločnosti Chin Haur ako konkrétneho výrobcu/vývozcu, čím podporila svoj záver o Indonézii ako celku.

74 Za týchto podmienok treba konštatovať – podobne ako navrhla spoločnosť Chin Haur –, že keď Všeobecný súd čiastočne zrušil sporné nariadenie z dôvodu pochybenia týkajúceho sa odôvodnenia 62 sporného nariadenia, nevyžadoval, aby inštitúcie Únie preukázali, že každý jednotlivý výrobca/vývozca vykonáva prekládky, ani neobrátil dôkazné bremeno. Všeobecný súd len zohľadnil skutočnosť, že konštatovanie o vykonávaní prekládok na úrovni danej krajiny, ktoré bolo uvedené v odôvodnení 64 tohto nariadenia, sa zakladalo najmä na závere týkajúcom sa spoločnosti Chin Haur uvedenom v odôvodnení 62 daného nariadenia, pričom implicitne z toho vyvodil, že nezákonnosť prvého z týchto konštatovaní vedie k nezákonnosti druhého.

75 Nemožno sa teda domnievať, že Všeobecný súd sa v tomto ohľade dopustil nesprávneho právneho posúdenia. Toto tvrdenie treba preto zamietnuť ako nedôvodné.

76 V druhom rade, pokiaľ ide o nesprávne právne posúdenie, ktorého sa dopustil Všeobecný súd pri svojom rozhodnutí týkajúcom sa odôvodnenia 62 sporného nariadenia, treba overiť, či dve zistenia uvedené v bode 70 tohto rozsudku, z ktorých vychádzal daný súd, keď dospel k uvedenému záveru, spočívajú na nesprávnom uplatnení článku 13 ods. 1 základného nariadenia.

77 Po prvé je pravda, že ako Všeobecný súd uviedol v bode 103 napadnutého rozsudku, že len z tej skutočnosti, že spoločnosť Chin Haur po celú dobu nepredložila dôkazy preukazujúce, že je skutočne výrobcom bicyklov z Indonézie alebo že spĺňa kritériá podľa článku 13 ods. 2 základného nariadenia, nemôže vyplývať, že táto spoločnosť bola zapojená do vykonávania prekládok.

78 Ako totiž vyplýva z bodov 64 a 67 tohto rozsudku, jednak neexistuje žiadna právna domnienka, ktorá by umožňovala z odmietnutia spolupráce zainteresovanej strany priamo vyvodiť existenciu obchádzania antidumpingových opatrení, a jednak inštitúcie Únie musia mať dôkazy o tom, že zmena v štruktúre obchodu vychádza z praxe, procesu alebo činnosti, pre ktorú neexistuje iná dostatočne náležitá príčina alebo iné ekonomické opodstatnenie okrem uloženia cla.

79 Nemožno sa preto domnievať, že konštatovanie Všeobecného súdu uvedené v bode 103 napadnutého rozsudku obsahuje nesprávne právne posúdenie.

80 Po druhé, pokiaľ ide o konštatovanie Všeobecného súdu týkajúce sa nepriamych dôkazov, ktoré mala Rada k dispozícii, z bodu 66 tohto rozsudku vyplýva, že uvedená inštitúcia bola v danom prípade oprávnená založiť svoje rozhodnutie na súbore súhlasných nepriamych dôkazov, aby dospela k záveru, že v Indonézii dochádza k obchádzaniu v zmysle článku 13 ods. 1 základného nariadenia.

81 V tom istom zmysle a z rovnakých dôvodov, ako sú uvedené v bodoch 63 až 66 tohto rozsudku, inštitúcie Únie môžu – ako uviedol generálny advokát v bode 78 svojich návrhov – vychádzať zo súboru súhlasných nepriamych dôkazov, aby dospeli k záveru o existencii obchádzania každým jednotlivým výrobcom/vývozcom, ktorý vôbec nespolupracoval na prešetrovaní alebo nespolupracoval na ňom dostatočne.

82 V prejednávanom prípade, keďže je nesporné, ako vyplýva z bodu 86 napadnutého rozsudku, že Chin Haur nespolupracovala na vyšetrovaní dostatočne, Rada bola oprávnená založiť svoje rozhodnutie na súbore súhlasných nepriamych dôkazov, aby dospela k záveru o existencii obchádzania antidumpingových opatrení touto spoločnosťou.

83 Z bodov 96 až 102 napadnutého rozsudku pritom vyplýva, že Rada na podporu svojho konštatovania uvedeného v odôvodnení 62 sporného nariadenia vychádzala z určitého množstvo skutočností, ktoré zistili pracovníci Komisie počas overovania na mieste v priestoroch spoločnosti Chin Haur. Všeobecný súd v bode 97 daného rozsudku uviedol tieto skutočnosti: Chin Haur v porovnaní s vykázaným objemom nevlastnila potrebné stroje na výrobu dostatočného počtu kusov; niektoré výrobné stroje boli nové alebo neboli práve používané; Chin Haur nemala ani stroj na brúsenie, ani zvárací stroj; počas tohto overovania na mieste bolo nemožné vidieť prvotné suroviny, pokiaľ ide o kolesá z ľahkých zliatin a tiež neopracované rámy; v priestoroch spoločnosti Chin Haur sa našli debny, v ktorých sa nachádzali hotové bicykle s označením „vyrobené v Indonézii“, pričom čínsky dodávateľ žalobkyne nebol uvedený, a tiež iné škatule, ktoré obsahovali rámy bez označenia pôvodu; všetky rámy, ktoré boli videné v priestoroch Chin Haur, boli dodané dodávateľmi a už nastriekané farbou; zamestnanci spoločnosti Chin Haur neboli schopní poskytnúť vysvetlenia týkajúce sa výrobného procesu.

84 Všeobecný súd však konštatoval, že tieto okolnosti nemohli preukázať, že spoločnosť Chin Haur vykonávala prekládky, a v bode 100 tohto rozsudku pripustil, že niektoré okolnosti, ako napríklad skutočnosť, že čínsky dodávateľ spoločnosti Chin Haur vôbec nebol uvedený alebo že niektoré škatule obsahovali rámy bez označenia pôvodu, prispeli k vzniku pochybností týkajúcich sa skutočnej činnosti tejto spoločnosti, ktoré boli podporené skutočnosťou, že nepreukázala číselné údaje poskytnuté vo formulári žiadosti o oslobodenie.

85 Ako uviedol generálny advokát v bode 81 svojich návrhov, hoci Všeobecný súd použil výraz „nepriamy dôkaz“, uprel Rade možnosť založiť svoje rozhodnutie na súbore súhlasných nepriamych dôkazov a vyžadoval od tejto inštitúcie, aby poskytla priamy dôkaz toho, že Chin Haur skutočne vykonáva prekládky, a to v rozpore s mierou dokazovania požadovanou na preukázanie obchádzania v prípade odmietnutia spolupráce výrobcov/vývozcov.

86 Z toho vyplýva že Všeobecný súd sa dopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v bodoch 104 a 105 napadnutého rozsudku rozhodol, že Rada nemohla dospieť k záveru o vykonávaní prekládok spoločnosťou Chin Haur, a v nadväznosti na to vyhovel žalobe a zrušil článok 1 ods. 1 a 3 sporného nariadenia v rozsahu, v akom sa týkal tejto spoločnosti.

87 Prvú skupinu odvolacích dôvodov treba preto prijať.

88 So zreteľom na predchádzajúce úvahy treba zrušiť napadnutý rozsudok bez toho, aby bolo potrebné preskúmať ostatné tvrdenia a výhrady uvedené v rámci tejto skupiny odvolacích dôvodov, ani ostatné skupiny odvolacích dôvodov.

O žalobe pred Všeobecným súdom

89 Podľa článku 61 prvého odseku Štatútu Súdneho dvora Európskej únie môže Súdny dvor v prípade zrušenia rozhodnutia Všeobecného súdu sám vydať konečný rozsudok, ak to stav konania dovoľuje. O taký prípad ide aj v prejednávanej veci.

90 Ako vyplýva najmä z bodu 86 tohto rozsudku, keďže v posúdení Všeobecného súdu týkajúcom sa druhej časti prvého žalobného dôvodu došlo k nesprávnemu právnemu posúdeniu, treba preskúmať tri žalobné výhrady predložené spoločnosťou Chin Haur v rámci tejto časti žalobného dôvodu.

91 Tieto výhrady treba preskúmať s ohľadom na judikatúru Súdneho dvora pripomenutú v bode 54 tohto rozsudku, podľa ktorej súdne preskúmanie takéhoto posúdenia sa obmedzuje na overenie toho, či boli dodržané procesné pravidlá, či sú skutkové zistenia, ktoré sa zohľadnili pri spornej voľbe, vecne správne a či nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu týchto skutkových zistení alebo k zneužitiu právomoci.

92 Prvá žalobná výhrada predložená spoločnosťou Chin Haur pred Všeobecným súdom bola tá, na základe ktorej Všeobecný súd nesprávne prijal druhú časť prvého žalobného dôvodu. Touto prvou výhradou Chin Haur tvrdila, že Rada sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď v odôvodnení 62 sporného nariadenia rozhodla, že nevlastnila dostatočné zariadenia na odôvodnenie objemov vývozu do Únie počas vykazovaného obdobia.

93 V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ako vyplýva z úvah uvedených v bodoch 55 až 66, ako aj v bodoch 81 a 82 tohto rozsudku, v prejednávanej veci bolo dôkazné bremeno, ktoré nesú inštitúcie Únie, uľahčené a tieto inštitúcie mohli teda vychádzať zo súboru súhlasných nepriamych dôkazov, na účely preukázania, že Chin Haur sa dopúšťala obchádzania, konkrétne prekládok.

94 Na jednej strane zo skutkových okolností, na ktoré Všeobecný súd poukázal presnejšie v bodoch 97 a 100 napadnutého rozsudku, však vyplýva, že pochybnosti Rady týkajúce sa skutočnej činnosti spoločnosti Chin Haur odôvodňovalo viacero nepriamych dôkazov. Tieto nepriame dôkazy boli pripomenuté v bodoch 83 a 84 tohto rozsudku. Na druhej strane, ako vyplýva z bodu 118 napadnutého rozsudku, je nesporné, že Chin Haur vyvážala do Únie veľké množstvo bicyklov, pričom nevedela preukázať ich pôvod.

95 Za týchto podmienok treba dospieť k záveru, že Rada mala k dispozícii súbor súhlasných nepriamych dôkazov, na základe ktorého mohla – bez toho, aby sa dopustila zjavne nesprávneho posúdenia – dospieť k záveru, že Chin Haur vykonáva prekládky.

96 Z toho vyplýva, že prvú žalobnú výhradu druhej časti prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú.

97 Pokiaľ ide o druhú žalobnú výhradu, Chin Haur tvrdí, že Rada sa dopustila nesprávneho právneho posúdenia, keď existenciu prekládky vyvodila len zo zmeny v štruktúre obchodu. Navyše Rada nepreukázala príčinnú súvislosť medzi prekládkou a údajnou zmenou v štruktúre obchodu.

98 V tejto súvislosti treba po prvé uviesť, že z odôvodnenia 64 sporného nariadenia vyplýva, že Rada nevyvodila existenciu prekládky len zo zmeny v štruktúre obchodu medzi Indonéziou a Úniou. V tomto odôvodnení Rada zdôraznila, že došlo k takej zmene, a ďalej uviedla, že pri rozhodnutí, že vykonávanie prekládky cez Indonéziu sa preukázalo, založila toto rozhodnutie jednak na konštatovaniach týkajúcich sa Chin Haur a jednak na odmietnutí spolupráce niektorých indonézskych

výrobcov/vývozcov. Týmto postupom Rada vyvodila dôsledky z konštatovaní uvedených v odôvodneniach 62 a 63 tohto nariadenia, ako to preukazuje použitie pojmu „z toho dôvodu“ na začiatku odôvodnenia 64 daného nariadenia.

99 Ako vyplýva z bodu 95 tohto rozsudku, v konštatovaniach týkajúcich sa spoločnosti Chin Haur nedošlo k zjavne nesprávnemu posúdeniu.

100 Za týchto okolností je potrebné konštatovať, že Rada mala k dispozícii dostatok súhlasných nepriamych dôkazov v súlade s úvahami uvedenými v bodoch 55 až 66, ako aj v bodoch 81 a 82 tohto rozsudku, aby dospela k záveru o existencii praktík obchádzania v Indonézii a že sa v tejto súvislosti nedopustila nesprávneho právneho posúdenia ani zjavne nesprávneho posúdenia.

101 Po druhé, pokiaľ ide o tvrdenie týkajúce sa pochybenia, ktorého sa mala Rada dopustiť tým, že nepreukázala príčinnú súvislosť medzi prekládkami a zmenou obchodných tokov, stačí uviesť, že Rada v bodoch 58, 64 a 92 sporného nariadenia preukázala zmenu obchodných tokov medzi Indonéziou a Úniou, existenciu praktiky obchádzania v Indonézii, ako aj neexistenciu iného hospodárskeho zdôvodnenia, ako je zavedenie antidumpingového cla.

102 Treba spresniť, že Rada na účely preukázania neexistencie iného hospodárskeho zdôvodnenia v zásade overuje, či existuje hodnoverné alternatívne vysvetlenie zmeny obchodných tokov a praktík obchádzania, čo v praxi znamená, že zisťuje, či existujú skutočnosti, ktoré môžu byť prekážkou preukázania príčinnej súvislosti medzi touto zmenou a praktikami obchádzania.

103 Treba uviesť, že Všeobecný súd sa nedopustil nesprávneho právneho posúdenia, keď v rámci prvej časti prvého žalobného dôvodu v bodoch 53 až 70 napadnutého rozsudku zamietol žalobné výhrady spoločnosti Chin Haur týkajúce sa jednak konštatovania Rady o zmene obchodných tokov a jednak skutočnosti, že Rada nezohľadnila alternatívne vysvetlenia obchádzania. V bode 100 tohto rozsudku sa navyše konštatovalo, že pri prijatí záveru o existencii praktík obchádzania nedošlo k nijakému nesprávnemu posúdeniu. Za týchto okolností treba konštatovať, že Rada preukázala príčinnú súvislosť medzi prekládkami a zmenou v štruktúre obchodu medzi Indonéziou a Úniou.

104 V každom prípade, ako uviedol generálny advokát v bode 122 svojich návrhov, tvrdenia spoločnosti Chin Haur, že zmena v štruktúre obchodu môže byť dôsledkom zvýšenia výrobných kapacít v Indonézii, presmerovania čínskeho vývozu do iných ázijských krajín alebo skutočnosti, že výrobcovia z iných ázijských krajín, akou je Indonézia, využili pokles čínskych vývozov do Únie na to, aby zvýšili svoj trhový podiel v Únii, nie sú podložené žiadnym dôkazom.

105 Z tohto dôvodu treba zamietnuť druhú žalobnú výhradu druhej časti prvého žalobného dôvodu ako nedôvodnú.

106 Pokiaľ ide o tretiu žalobnú výhradu tohto žalobného dôvodu, Chin Haur sa domnieva, že v prípade neexistencie akéhokoľvek dôkazu sa mali predložené informácie posúdiť ako dostupné skutočnosti v zmysle článku 18 ods. 1 základného nariadenia.

107 V tejto súvislosti treba uviesť, že na jednej strane, ako uviedol Všeobecný súd najmä v bodoch 86 a 142 napadnutého rozsudku, informácie poskytnuté spoločnosťou Chin Haur boli neúplné, rozporné, a neoveriteľné. Na druhej strane z bodov 95 a 100 tohto rozsudku vyplýva, že Rada mala k dispozícii dostatok nepriamych dôkazov, aby dospela k záveru o existencii prekládky.

108 Z uvedeného vyplýva, že tretiu žalobnú výhradu druhej časti prvého žalobného dôvodu treba zamietnuť ako nedôvodnú, a teda aj žalobu treba zamietnuť ako nedôvodnú v celom rozsahu.

O trovách

109 Podľa článku 184 ods. 2 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ak je odvolanie dôvodné a Súdny dvor sám rozhodne s konečnou platnosťou vo veci samej, potom rozhodne aj o trovách konania. Podľa článku 138 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku uplatniteľného na základe článku 184 ods. 1 toho istého rokovacieho poriadku na konanie o odvolaní, účastník konania, ktorý vo veci nemal úspech, je povinný nahradiť trovy konania, ak to bolo v tomto zmysle navrhnuté.

110 Keďže Maxcom, Rada a Komisia navrhli, aby bola spoločnosti Chin Haur uložená povinnosť nahradiť trovy konania a táto spoločnosť nemala vo veci úspech, je namieste zaviazať ju na náhradu trov prvostupňového konania vo veci T-412/13, ako aj odvolacieho konania.

111 Článok 140 ods. 1 Rokovacieho poriadku Súdneho dvora, ktorý je tiež uplatniteľný na konanie o odvolaní podľa článku 184 ods. 1 tohto rokovacieho poriadku, stanovuje, že členské štáty a inštitúcie, ktoré vstúpili do konania ako vedľajší účastníci, znášajú svoje vlastné trovy konania.

112 V dôsledku toho Komisia znáša svoje vlastné trovy odvolacích konaní vo veciach C-247/15 P a C-259/15 P, ako aj prvostupňového konania vo veci T-412/13. Vzhľadom na ustanovenia uvedené v bode 109 tohto rozsudku, keďže Komisia navrhla vo veci C-253/15 P, aby bola spoločnosti Chin Haur uložená povinnosť nahradiť trovy konania a táto spoločnosť nemala vo veci úspech, je namieste zaviazať ju na náhradu trov odvolacieho konania vo veci C-253/15 P.

Z týchto dôvodov Súdny dvor (štvrtá komora) rozhodol a vyhlásil:

1. Rozsudok Všeobecného súdu Európskej únie z 19. marca 2015, Chin Haur Indonesia/Rada (T-412/13, EU:T:2015:163) sa zrušuje.

2. **Žaloba o neplatnosť, ktorú podala Chin Haur Indonesia PT na Všeobecný súd Európskej únie vo veci T-412/13, sa zamieta.**

3. **Chin Haur Indonesia PT znáša svoje vlastné trovy konania a je povinná nahradiť trovy konania, ktoré vynaložili Maxcom Ltd a Rada Európskej únie v prvostupňovom konaní vo veci T-412/13 a v odvolacích konaniach.**

4. **Chin Haur Indonesia PT je povinná nahradiť trovy odvolacieho konania vo veci C-253/15 P, ktoré vynaložila Európska komisia.**

5. **Európska Komisia znáša svoje vlastné trovy odvolacích konaní vo veciach C-247/15 P a C-259/15 P, ako aj prvostupňového konania vo veci T-412/13.**

Podpisy